

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/80/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5314010371
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Sučík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5314010371.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline na verejnom zasadnutí konanom 11. januára 2018 v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Sučíka a sudcov Mgr. Miroslava Mazúcha a JUDr. Marcely Malatkej prejednal odvolanie obžalovaného W. K. proti rozsudku Okresného súdu Čadca, sp.zn. 2T/139/2014 z 26.6.2017 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného W. K. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uznal obžalovaného W. K. za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. na skutkovom základe tak, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Za uvedené trestné činy bol obžalovanému uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, výkon ktorého mu bol podmiennečne odložený a bola mu určená skúšobná doba v trvaní 18 mesiacov.

Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie obžalovaný, ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. V odvolaní uviedol, že prvostupňový súd nedostatočne zistil skutkový stav a nevysporiadal sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Dôkazy v jeho prospech, a to najmä výsluchy svedkov W. B., B. N., J. N. a Y. K., ktoré sa zhodovali s jeho tvrdením, neboli v odôvodnení rozsudku zohľadnené. Súd len skonštatoval, že ide o účelové svedectvá v snahe pomôcť obžalovanému zbaviť sa trestnoprávnej zodpovednosti. Súd naopak zobral ako vierohodné výpovede svedkov manželov V., ktoré sú odlišné. Kým svedkyňa V. tvrdí, že ho videla udierať, svedok V. toto nevidel, pričom tvrdí, že mal dobrý výhľad v spätnom zrkadle. Taktiež súd zobral do úvahy výpoveď svedka Z., ktorý na hlavnom pojednávaní uviedol, že si na nič nepamätá, nakoľko bol veľmi opitý, avšak uviedol, že si pamätá a videl poškodenú a jej zranenia. Taktiež prvostupňový súd vychádzal zo svedeckej výpovede slečny X., ktorá opakovane uviedla, že okrem hluku a kriku nič nevidela, a teda nebola priamym svedkom. Vzhľadom na miesto, kde sa táto svedkyňa mala v čase incidentu nachádzať, je nemožné, aby niečo videla. Poškodená Y. B. popísala skutkové okolnosti a priebeh napadnutia odlišne v prípravnom konaní a pred súdom. Po príchode policajnej hliadky uviedla, že mala konflikt s W. B.. Tieto skutočnosti sú uvedené v zázname príslušníka polície S. O.. Poukázal na výsluch svedka O. na hlavnom pojednávaní 16.5.2017. Ďalší policajt svedok O. uviedol, že úradný záznam spisoval on sám bezprostredne po incidente a pri vyťažovaní poškodenej bol vedľa svedka O.. Po vyhodnotení dôkazov prvostupňovým súdom nadobudol presvedčenie, že súd nezohľadnil dôkazy, ktoré boli v jeho prospech a svojvoľne interpretoval svedecké výpovede a rovnako nesprávne a svojvoľne zhodnotil dôkazy, ktoré boli vykonané, a to bez akéhokoľvek racionálneho základu. Prvostupňový súd preto rozhodol v rozpore s povinnosťou náležite zistiť skutkový stav bez dôvodných pochybností. Rozhodol na základe selekcie všetkých vykonaných dôkazov. Vybral si len tie, ktoré pasovali obžalobe. Vzhľadom na nejasnosti vo výpovedi poškodenej považuje túto výpoveď za nedôveryhodnú. Naopak jeho výpovede ako obžalovaného boli potvrdené aj viacerými svedkami. V posudzovanej veci došlo k porušeniu zásady „in dubio pro reo“. Dôkazy, ktoré vykonal prvostupňový

súd na hlavnom pojednávaní, netvorí ucelený reťazec, na základe ktorého by sa jednoznačne mohlo určiť, že on ako obžalovaný spáchal skutok. Navrhol preto, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a oslobodil ho spod obžaloby.

Krajský súd ako súd odvolací na podklade podaného odvolania po zistení, že v predmetnej veci nie je zákonný dôvod na postup podľa § 316 Tr. por., preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Pri preskúmaní napadnutého rozsudku mal na zreteli povinnosť prihliadať aj na chyby, ktoré síce neboli odvolaním vytykané, ale sú takej povahy, že by odôvodňovali podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe § 371 ods. 1 Tr. por. Následne zistil, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote, oprávneným subjektom, avšak toto nie je dôvodné.

Odvolací súd pri plnení prieskumnej povinnosti zistil, že v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, postupoval prvostupňový súd podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, ktorých zmyslom je náležité zistenie skutkového stavu a možnosť uplatnenia práv obžalovaného na obhajobu. Na hlavnom pojednávaní prvostupňový súd vykonal všetky potrebné dôkazy v záujme náležitého zistenia skutkového stavu, a to pri plnom uplatnení základných zásad trestného konania, najmä zásad ústnosti a bezprostrednosti. V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ust. § 168 Tr. por. uviedol, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel.

Aj podľa názoru krajského súdu výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade vyznievajú jednoznačne a tvoria ucelenú reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých bez akýchkoľvek pochybností možno vyvodiť bezpečný záver, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. Taktiež pokiaľ ide o kvalifikáciu skutku, aj krajský súd je toho názoru, že v danom prípade boli naplnené znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

Vzhľadom na dôkaznú situáciu považuje aj krajský súd vinu obžalovaného za dostatočne a bezpečne preukázanú.

Krajský súd poznamenáva, že v predmetnej veci okresný súd prvýkrát rozhodol rozsudkom z 19.4.2016, keď uznal obžalovaného za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a uložil mu úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, výkon ktorého mu podmienene odložil a určil mu skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov. Na základe odvolania obžalovaného Krajský súd v Žiline uznesením sp.zn. 3To/90/2016 zo 6.10.2016 zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Vo svojom rozhodnutí krajský súd poukázal na rozdiely vo výpovediach svedkov Y. B., W. V. a W. V., pokiaľ išlo o samotný priebeh konfliktu. Podstatným dôvodom na vrátenie veci prvostupňovému súdu bola skutočnosť, že tento sa nedostatočne zaoberal obsahom úradného záznamu na č.l. 10 vyšetrovacieho spisu, z ktorého vyplývalo, že poškodená sa pred hliadkou polície bezprostredne po incidente vyjadrovala značne odlišne než vo svojich neskorších výpovediach, a to najmä pokiaľ išlo o osobu útočníka, ktorý jej mal spôsobiť zranenie. Taktiež pokiaľ niektorí svedkovia tvrdili, že poškodená nemala žiadne zranenie, tieto tvrdenia korešpondovali aj s údajmi uvedenými v úradnom zázname na č.l. 10.

Okresný súd po vrátení veci doplnil dokazovanie v rozsahu naznačenom krajským súdom a opätovne uznal obžalovaného za vinného.

Na základe dôkazov doplnených pred prvostupňovým súdom možno aj podľa názoru krajského súdu považovať vinu obžalovaného za preukázanú. Z úradného záznamu polície na č.l. 10 jednoznačne vyplýva, že poškodená mala policajtom označiť inú osobu než je obžalovaný, a to W. B.. Taktiež policajtom mala oznámiť, že nemá žiadne zranenia a ošetrovanie nepotrebuje. Poškodená Y. B. vo svojej následnej výpovedi poprela, že by takéto údaje policajtom do záznamu oznámila. Trvala na tom, že ako osobu páchatela jednoznačne označila obžalovaného. Taktiež poprela, že by policajtom povedala, že jej nič nie je a že nepotrebuje ošetrovanie. K tomuto záznamu boli vypočutí aj obidvaja policajti - Bc. M. O. a S. O.. Z výpovede svedka Bc. M. O. jednoznačne vyplýva, že údaje uvedené v úradnom zázname na č.l. 10 spisu nemusia byť presné. Pokiaľ ide o spisovanie úradného záznamu, on kolegovi O. diktoval údaje, ktoré sa dozvedel od poškodenej B.. On si potom záznam zhruba prečítal a pri stotožňovaní osôb, ktoré

predtým niektoré nevidel, možno došlo k omylu a nesprávne boli priradené činy k týmto osobám. Pokiaľ ide o zranenia poškodenej, tieto si nevšimol, avšak špeciálne si ju neprezeral. Svedok pripustil, že pri spisovaní úradného záznamu mohlo dôjsť teda k skresleniu údajov. Svedok S. O. k úradnému záznamu uviedol, že úradný záznam spísal na základe poznámok, ktoré si sám urobil. Či si robil poznámky aj kolega O., to nevie. Ak by kolega O. mal nejaké poznámky, aj tieto by potom použil pri spísaní úradného záznamu. Do úradného záznamu nemal dôvod uvádzať iné meno než to, ktoré mu uviedla poškodená. Výpoveď svedka S. O. v súvislosti so spisovaním úradného záznamu odporuje tvrdeniu svedka Bc. M. O.. Kým svedok Bc. M. O. uviedol, že kolega O. spísal úradný záznam na základe informácii od neho, svedok S. O. naopak uviedol, že úradný záznam spisoval na základe vlastných poznámok, a to bez údajov od kolegu O.. Svedok O. uviedol, že pri informáciách, ktoré poskytol kolegovi O., mohlo dôjsť k omylu, keď boli nesprávne priradené činy k niektorým osobám. Vzhľadom na tieto skutočnosti zistené po doplnení dokazovania možno aj podľa názoru krajského súdu konštatovať, že úradný záznam na č.l. 10 neobsahuje objektívne skutočnosti, ktoré by policajti zistili po príchode na miesto činu. Je nesporné, že každý z policajtov, ktorý sa dostavil na miesto činu, uvádza podstatne odlišný spôsob spisovania úradného záznamu, najmä pokiaľ ide o získanie informácií v ňom uvedených. Ako už bolo vyššie konštatované, svedok O. uviedol, že úradný záznam spisoval výlučne na základe vlastných poznatkov, pričom svedok O. uviedol, že kolega O. spisoval úradný záznam na základe poznatkov, ktoré mu nadiktoval on. Podstatným pre posúdenie objektívnosti údajov uvedených v úradnom zázname je však podľa názoru krajského súdu vyjadrenie svedka Bc. M. O., že pri jeho spisovaní mohlo dôjsť k skresleniu údajov, resp. k omylu, keď boli nesprávne priradené činy k určitým osobám. Za takýchto okolností ani podľa názoru krajského súdu neexistujú skutočnosti, ktoré by opodstatnene spochybňovali fakt, že útoku voči poškodenej sa dopustil výlučne obžalovaný a nie W. B., tak ako to bolo uvedené v úradnom zázname policajtov. Nielen z výsluchu obžalovaného, ale aj z výpovedí ďalších svedkov vyplýva, že do konfliktu s poškodenou sa v kritickom čase dostal len obžalovaný. Prípadný útok inej osoby na poškodenú v kritickom čase preukázaný nebol. Objektívne bolo preukázané aj zranenie, ktoré v kritickom čase utrpela poškodená a s ktorým sa ihneď po incidente dostavila na lekárske ošetrovanie. Takto zistené skutočnosti potom spochybňujú tvrdenie svedkov, ako aj konštatovanie v úradnom zázname na č.l. 10, že poškodená pri konflikte neutrpela žiadne zranenia. Z tohto dôvodu potom podľa názoru krajského súdu existujú odôvodnené pochybnosti o pravdivosti tvrdení svedkov, ktorí vypovedali v prospech obžalovaného.

Keďže po doplnení dokazovania prvostupňovým súdom niet pochyb o tom, že páchatelom je obžalovaný a ako útočníka možno nepochybne vylúčiť inú osobu, považuje aj krajský súd výpovede svedkov manželov V., aj keď tieto sú s určitými odchýlkami pokiaľ ide o konflikt medzi obžalovaným a poškodenou, za vierohodné.

Za neopodstatnenú považuje krajský súd aj odvoláciu námietku obžalovaného vo vzťahu k hodnoteniu výpovede svedkyne X. prvostupňovým súdom, nakoľko z výpovede tejto svedkyne vyplýva, že táto hoci nebola priamym svedkom konfliktu, videla bezprostredne po konflikte zranenia na poškodenej. Svedkyňa teda potvrdzuje skutočnosť, ktorá bola objektívne u poškodenej preukázaná aj lekárske ošetrovaním.

Ani výpoveď svedka W. Z. nemožno podľa názoru krajského súdu automaticky považovať za nevierohodnú len z toho dôvodu, že v čase skutku bol opitý, keďže ako vyplýva z jeho výpovede vyjadril sa len ku skutočnostiam, ktoré si v tom čase pamätal. Pokiaľ teda tvrdil, že poškodená po príchode do baru bola v šoku a hovorila, že vonku ju chytil pod krk obžalovaný, potvrdil len skutočnosť uvádzanú aj inými svedkami.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd dospel k záveru, že hodnotenie dôkazov prvostupňovým súdom zodpovedá zákonu a výrok o vine obžalovaného má dostatočnú oporu v zabezpečených dôkazoch. Z tohto dôvodu sa krajský súd nestotožňuje s odvolacou námietkou obžalovaného, že prvostupňový súd nevyhodnotil vykonané dôkazy v súlade so zákonom. Naopak podľa názoru krajského súdu výsledky vykonaného dokazovania najmä po jeho doplnení tvoria ucelenú reťaz priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých možno bez akýchkoľvek pochyb vyvodiť bezpečný záver, že zranenie spôsobil poškodenej obžalovaný spôsobom uvedeným v napadnutom rozsudku.

Pokiaľ ide o trest uložený obžalovanému, aj tento podľa názoru krajského súdu zodpovedá stavu vecí a zákonu. Okresný súd v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného zákona správne rozhodol o druhu a výmere trestu. Krajský súd preto považuje uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov,

výkon ktorého bol obžalovanému podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov, za spravodlivý a objektívny obraz potrieb individuálnej a generálnej prevencie. Uložený trest aj podľa názoru krajského súdu v plnej miere odzrkadľuje závažnosť spáchaných prečinov, ako aj možnosť nápravy a pomery obžalovaného. Aj keď sa na obžalovaného hľadí, akoby nebol odsúdený, zo spisu vyplýva, že v minulosti sa už opakovane dopustil protispoločenskej činnosti kvalifikovanej ako trestný čin. Keďže aj odôvodnenie napadnutého rozsudku vo vzťahu k výroku o treste je podrobné a zrozumiteľné, a krajský súd sa s ním stotožňuje, preto v zásade naň odkazuje.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, keďže krajský súd považuje napadnutý rozsudok okresného súdu za zákonný a zákonu zodpovedá aj konanie, ktoré mu predchádzalo, preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia a odvolanie obžalovaného W. K. podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.